

EL CONTE DE L'AVI FELIU

El Jordi i la Júlia estaven molt excitats perquè l'avi Feliu venia a sopar. Això sempre significava que els explicaria una història per anar a dormir. L'avi Feliu era un narrador increïble. Havia viscut tota la vida a Cabrera de Mar i li encantava explicar històries sobre el poble.

Aquesta nit ho havia promès, si s'acabaven tot el sopar, es rentaven les dents i anaven al llit sense protestar, ell els explicaria una nova història sobre un príncep, una princesa i un castell.

Quan els nens van ser al llit, l'avi Feliu es va asseure en la penombra de l'habitació i va dir:

—Mireu per la finestra el castell de Burriac il·luminat! La història que us vull explicar és sobre una princesa que vivia allà fa molt i molt de temps...

Els nens l'escoltaven captivats.

L'avi Feliu va començar:

—Vet aquí una vegada hi havia una princesa que viva al castell de Burriac. Ella era una nena feliç que sempre feia el que els seus pares, el rei i la reina, li demanaven. Jugava als jardins del castell i era estimada per tots els que la coneixien.

Quan tenia 10 anys la mare i el pare li van regalar una àguila daurada. Cada dia sortia amb l'àguila i la mirava volar per sobre Cabrera, sobre les muntanyes, sobre els pins i sobre la belles aigües blaves de la platja. Sovint, l'àguila li portava petxines. La jove princesa i la seva àguila daurada eren vistes per les pinedes, els camins, les vinyes... L'una volant damunt de l'altra. Els veïns de Cabrera deien que l'àguila protegia la princesa de qualsevol perill.

Els anys van anar passant i la princesa es va convertir en una bella jove i els seus pares van comprendre que era temps de trobar un marit.

L'avi s'escura la gola abans de continuar:

—Ara això ja no es fa, però en aquells temps era costum que els pares triessin un marit o una esposa pels seus fills. I el rei i la reina ja tenien un jove príncep al cap....Era el fill d'un amic molt estimat que vivien al castell de Carcassone.

L'avi Feliu va aturar la història i va dir a en Jordi i la Júlia:

—Recordeu el castell que vam visitar aquestes vacances a França?

Els nens van moure afirmativament el cap des del llit.

—Doncs aquest príncep era d'allà, de Carcassone. Les dues famílies eren amigues des de feia molts anys i es visitaven sovint, i el príncep i la princesa jugaven junts des de petits. Per això, la bella princesa estava molt contenta amb l'elecció dels seus pares.

Així doncs, es va organitzar una gran festa pel divuitè aniversari de la princesa i allà s'anunciaria el compromís. Les invitacions es van enviar i a la cuina del castell els cuiners estaven molt enfeïnats preparant tota mena de pastissos, galetes i altres viandes. Es van contractar els millors músics de la comarca i els millors joglars. Tots estaven entusiasmats, seria la millor festa de compromís de tots els temps.

Quan va arribar el gran dia, el castell s'anava omplint de convidats, però el príncep no apareixia per enlloc. Llavors, la princesa va anar a buscar la seva mascota fidel, l'àguila daurada, i la va enviar a rastrejar tota la muntanya de Burriac per trobar el seu amic d'infantesa i futur marit.

Resulta que el príncep pujava cap al Castell de Burriac pensant en la seva estimada, però quan va arribar a la Font Picant va tenir set i va beure aigua de la font. Va seguir caminant i després d'uns minuts es va sentir malament i es va desmaiar. L'àguila daurada, des del cel, el va veure estirat a terra. Va anar a avisar a la princesa i aquesta va sortir del castell sense dir res a ningú a buscar el seu príncep. El va trobar molt malament, i no sabia què fer, però llavors va recordar que al bosc, en una cova, hi vivia una bruixa. La gent deia que era una bruixa molt dolenta, que era la germana de la reina i que quan la seva germana es va casar amb el rei, ella va embogir de gelos i va marxar a viure al bosc, dins una cova. Però com ella era una princesa molt valenta, va anar a buscar aquesta bruixa i la va convèncer perquè l'ajudés. Quan va veure la princesa, la bruixa li va dir que l'ajudaria amb una única condició: "Jo curaré al príncep

si tu mai et cases amb ell.” La princesa va acceptar de seguida sense pensar-ho dues vegades perquè per a ella el més important era la vida del príncep. Llavors la bruixa es va acostar al cos del jove, li va aixecar el cap i li va introduir un beuratge a la boca. El príncep, poc a poc, va obrir els ulls i es va poder aixecar. Llavors, tots dos van agrair a la bruixa la seva acció i van marxar cap al castell.

A partir d'aquell dia, el príncep va notar que la princesa ja no parlava del casament i havia canviat la seva actitud vers ell. Estava molt amoïnat perquè no ho entenien. Però també estava convençut que després del casament, li passaria tot. I com havien planejat, es van casar. Va ser una gran festa, amb molt obsequis, però quan la princesa va olorar un dels rams que li havien regalat, va notar que li faltava l'aire i es va desmaiar. El metge del castell no va poder despertar-la, ho va provar tot, però li va ser impossible. Llavors el príncep va pensar en la bruixa que l'havia curat a ell i va enviar l'àguila daurada amb una nota perquè la bruixa vingués fins al castell.

Quan va arribar la bruixa, va negar-se a curar la princesa, al cap i a la fi, ella va ser qui va portar el ram enverinat per castigar-la. El príncep li va preguntar per què. La bruixa li va dir que la princesa havia trencat la seva paraula. Aquesta havia acceptat curar-lo si la princesa prometia no casar-se mai amb ell. El príncep es va sorprendre molt. Ell no sabia res de cap promesa. Desesperat, li va dir que estaria disposat a complir qualsevol condició per salvar la seva estimada. Llavors, la bruixa li va dir que la salvaria si ell renunciava a la princesa i marxava a viure amb ella al bosc. Ara va ser el príncep qui no s'ho va pensar dues vegades, i després de besar la princesa, encara inconscient, va sortir del castell a esperar la bruixa fora de les muralles. Llavors la bruixa es va acostar al cos de la jove, li va aixecar el cap i li va introduir un beuratge a la boca. La princesa, poc a poc, va obrir els ulls buscant el seu estimat, però aquest ja no hi era.

Després d'un parell de mesos al bosc, la bruixa es va adonar que el príncep era un home de seva paraula, però estava molt trist. Cada nit s'asseia enmig de la foscor a mirar el castell dalt de la muntanya. La princesa el feia il·luminar amb torxes perquè, fos on fos, el seu estimat veies que l'estava esperant i trobés el camí que el portés cap a ella.

Els sospirs del jove príncep van acabar estovant el cor gelós de la bruixa, i un dia aquesta va decidir pujar al castell amb el príncep a veure la princesa per dir-li que

l'actitud d'ell l'havia fet canviar d'opinió i els deixava viure el seu amor lliurament. Llavors, la princesa, molt penedida, demana perdó a la bruixa i abraça el seu estimat. S'havia adonat de la importància de la paraula donada.

Aquella mateixa nit van preparar una gran festa per celebrar la tornada del príncep i no van deixar que la bruixa tornés a la cova, va ser la convidada d'honor. Les torxes del castell de Burriac, van brillar més que mai, aquella nit.

L'avi Feliu es mira els nets mig adormits.

—Com ara, mireu com brilla el castell. Perquè a partir de llavors, cada any s'il·lumina tal dia com avui per celebrar el retrobament dels enamorats i la importància de complir les promeses. No ho oblideu mai, sempre heu de complir allò que heu promès.

L'avi els fa un petó i, abans de marxar, mira per la finestra el castell il·luminat.

Les noies dels dilluns i els dimecres